

Adala mira el cel de Barcelona

Estrenem la cançó "Quantes pluges", del seu nou àlbum 'Cel'

Adala. Foto: Arxiu del grup

Adala va néixer a Barcelona el desembre de 2015 com el projecte personal de Guillem Simó, músic que ja actuava amb grups de ritmes jamaicans com **A4 Reggae Orchestra**. *Cel* (La Panchita Records), que es presentarà el 20 de gener, és el nom del seu primer àlbum de llarga durada -després de l'EP *Born* (La Panchita Records, 2016)-, treball que presenta amb la banda **The Cold December**. A Enderrock.cat parlem amb **Adala** i estrenem un dels temes del nou treball, "Quantes pluges".

Quin és el teu lligam cultural amb el reggae i la música d'arrel jamaicana?

Vaig conèixer el reggae progressivament, i a poc a poc me n'he anat enamorant. Vaig començar escoltant la nova fornada d'artistes de *new roots* de l'illa i aquest va ser el primer lligam que vaig crear amb l'estil. A més, ja fa temps que traïem el cap a cada festa de reggae que hi ha a Barcelona. A través d'assistir a un munt de seleccions en vinil, d'entrar al col·lectiu que tenim al barri Galactical Placidians i de tocar l'**A4** he anat endinsant-me a l'estil que penso que ara més em mou, el *roots* dels setanta i vuitanta. En el reggae també he trobat un lloc on té molt sentit la reivindicació o les lletres conscients que ja escrivia. El visc molt i m'hi sento molt còmode.

Havies militat a A4 Reggae Orchestra i ara t'ocupa un projecte més personal, però estàs acompanyat de The Cold December. Com heu anat definint el projecte amb aquesta banda?

L'**A4** per mi ha significat molt hi m'ha permès fer un enorme salt endavant. Hi vam entrar amb el meu germà a la secció de vents i vam tenir el plaer de conèixer grans músics i grans mentors per a nosaltres. **The Cold December** és la banda que vam formar per acompanyar el meu projecte, i la majoria de músics són els mateixos que a l'**A4**. Per a *Cel*, com va passar a *Born*, no hem partit de cap so concret i hem deixat que la producció es basés en cada tema. Rere els dos àlbums hi ha molta música que ens ha servit d'inspiració. Et parlaria de **Israel Vibration**, **Black Uhuru**, **The Gladiators** o fins i tot de **Bob Marley**. Ens sentim còmodes quan diem que el nostre estil és el *downbeat*.

Com ha anat el procés de creació de Cel?

Vam començar a Pinós, en un petit poble de l'Alta Anoia. Al country. Allà ens vam reunir amb la banda i els vam ensenyar les lletres que tenia amb la melodia i alguns acords. Va ser llavors quan vam crear els *riddims* (les bases) i vam començar amb la producció de l'àlbum. El baterista Bongoroll es va encarregar de liderar aquesta producció. A partir d'aquí ja vam seguir els passos que tocaven al local d'assaig que tenim al Poblenou i a l'estudi La Panchita Records.

Has notat una evolució en la manera de fer des del primer EP?

Sí. Està anant a més en molts sentits. Com a banda estem millorant un munt i cada vegada sonem més junts. Personalment estic descobrint molta música i tota em suposa una gran font d'inspiració. La música jamaicana és infinita. La qüestió és trobar-t'hi. I sí, m'hi estic trobant.

Per tu Cel significa recuperar la creença, l'art i, en especial, la música que hi ha darrere els núvols del consumisme. Quin és el concepte rere el disc?

Cel és un missatge que pretén despertar reflexió i consciència. A favor de la construcció personal i

espiritual i en contra del consumisme. Hi ha un vers del disc que penso que ho descriu molt bé, diu "volíem ser propietaris de tantes coses que no ho som ni de nosaltres mateixos". Mira cap endins, busca't a tu mateix i creu, i defensa el que creguis. I pregunta i llegeix, i escolta. Penso que ara tot això s'ho estan enduent les modes. Tot té data de caducitat. Tot són núvols, i els núvols passen. Nosaltres mirem el cel que hi ha al darrere.

Us emmiralleu en el cel de Barcelona?

Bé, som fruit d'aquest cel i per tant és difícil no veure-ns-hi emmirallats. Barcelona ens ha vist créixer i ja et dic, ser fill de la ciutat no és cosa fàcil. A la ciutat d'asfalt el cel és l'únic que et queda. El mirem i ens hi veiem, contaminats de molta injustícia i derrota però encara vius i encara natura.

De què parla la cançó que estrenem, "Quantes pluges"?

"Quantes pluges" és el sisè tall de l'àlbum i és una cançó de derrota personal. La més introspectiva i poètica de l'àlbum. Espero que la sentiu també vostra.